

tridesetog dijela vrijednosti izvezene i uvezene robe. Da li je od tridesetnice i prihoda soli jedan dio ipak išao u općinsku blagajnicu kao u drugim nekim gradovima, iz sačuvanih izvora ne možemo zaključiti, jer se o tom ništa ne spominje. U starijoj redakciji, a ni u novijoj, ne navode se te daće, a u zbirci se reformacija spominju odredbe o tridesetnici u poglavlju 162. i 163., ali se veli, da te odredbe bijahu već i prije u običaju, a tek su docnije ušle zapisane u zbirku. U tim se poglavljima doduše ne veli, u koju blagajnicu idu ti prihodi, ali se iz njihova teksta može zaključiti, da tridesetnicu imaju plaćati stranci, a Korčulani se oslobađaju od plaćanja, kad izvoze robu, te se izričito veli, da pri prodaji robe za izvoz strancima sa strane Korčulana moraju stranci platiti tridesetnicu, a Korčulani ne; pri uvozu se robe Korčulanin oslobađa plaćanja tridesetnice, kad uvozi ono, što je potrebno za njega lično i njegovo kućanstvo. Kao Korčulani smatraju se ne samo oni rođeni na otoku, već i stranci, koji su stalno nastanjeni u Korčuli i tu posjeduju nepokretne imovine. Tridesetnica se plaćala i za izvoz robova. Tako vidimo dva nameta u trgovini robljem: tridesetnicu i već prije spomenuti dacij, koji je išao u općinsku blagajnu. U vezi s tridesetnicom navodi se vrlo često i prihod od soli. O soli kaže starija redakcija statuta u poglavlju 47., da ono, što odredi knez s velikim (ili malim?) vijećem o soli, ima zauvijek važiti.<sup>43</sup> To se slično veli i u poglavlju 53. nove redakcije; samo se tu mjesto vijeća navodi kurija. U tim se poglavljima dakle ne spominje ništa konkretno. Kako se iz izvora vidi, pravljenje soli i trgovina solju, koja je bila na Korčuli dosta razgranjena, ne bijaše ni općinski ni državni monopol, već je postojala slobodna proizvodnja i prodaja, ali od prodaje išao je trideseti dio u kraljevsku blagajnicu, a od toga plaćanja nijesu bili oslobođeni ni Korčulani. Prihode tridesetnice i soli nije pobirala kraljevska blagajnica direktno, već ih je davala u zakup za čitavu Dalmaciju. Ti su se zakupnici zvali *conductores* ili *officiales camerae tricesimi et salis*. Oni su opet davali specijalno tridesetnicu i prihod soli korčulanskog područja u podzakup. Ti su podzakupnici bili katkada stranci, ali vrlo često i domaći ljudi, a koji put je i sama korčulanska općina uzimala na svoj račun podzakup, ali obično nije sama direktno pobirala te prihode, već ih je

<sup>43</sup> Već smo prije istaknuli, da se u statutu u toj stvari spominje knez s velikim vijećem, ali Solovjev misli, da je to štamparska pogreška, pak da bi se umjesto toga morao spominjati knez s malim vijećem.